

til 60 Dage, var imidlertid denne Bestemmelse saaledes affattet, at den udtømmer de Tilfælde eller rettere det Tilfælde, hvor Klagefristen kan forlænges. Vi vare enige om, at der var mange flere Tilfælde, hvor Klagefristen burde forlænges, f. Eks. Drægtighed, og kunde derfor ikke blive staaende ved Forslagets Ord. Hvorvidt man har været heldig her, skal jeg ikke udtale mig om, det er, som sagt, ret vanskeligt at give Bestemmelser med Hensyn til Undtagelsesfrister. Den sidste ærede Taler kunde som Jurist ikke godkende det. Jeg maa som praktisk Mand sige, at det har ikke været muligt at faa dette Forhold under en bedre Form. Jeg haaber imidlertid, at det praktiske Liv skal vise, at denne Form er brugelig. Naar jeg er gaaet med til dette Ændringsforslag, er det under Hensyn til Ændringsforslag Nr. 26, der begrænser Lovens Varighed til 5 Aar. Jeg tror ikke, at jeg havde turdet gaa med til det nævnte Ændringsforslag og et andet, som jeg straks kommer til, hvis det ikke var, fordi jeg betragter hele Forslaget som en Prøve. Viser det sig utilfredsstillende og mangelfuldt, kunne vi jo rette det om 5 Aar.

Jeg kommer saa til de andre Ændringsforslag, hvor jeg ønsker at motivere min Stilling med nogle faa Ord. Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 angaa jo direkte Lovens Hovedprincip, hvorefter alle Tvistigheder skulle afgøres ved Voldgift, naar ikke andet er vedtaget. Jeg erkender, at jeg ikke har været uden Betænkelighed herved paa Grund af de 2 Herrer Juristers Modstand. Naar det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Høst) brugte det Udtryk, at han ikke vilde være med til tvungen Voldgift, er det maaske ikke helt rigtigt. Det staar i Virkeligheden enhver frit for at vælge den almindelige Rettergang, naar han ønsker det, man kan altsaa ikke sige, at der udøves Tvang. Ganske vist tror jeg, det er rigtigt, at man i Almindelighed ikke vil reservere sig at gaa til almindelig Rettergang, det almindelige vil blive Voldgift. Naar jeg ikke er gaaet med til de 2 Herrer Juristers Forslag, er det under Hensyn til det Ændringsforslag, der begrænser Lovens Varighed. Jeg tror, det er rigtigt, at der gøres et Forsøg paa disse hidtil uprøvede Veje for at se, hvorledes en saadan Lov vil virke ude i Befolkningen. Det er min Tro, at hvis der skulde vise sig væsentlige Mangler, vil det om 5 Aar kunne lykkes at rette dem. Jeg maa derfor ogsaa anbefale ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslag Nr. 7.

Justitsministeren (Alberti): Nogle af de Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget og dets Flertal, ere jo af ret indgribende Natur. Imidlertid, da disse Ændringsforslag have vundet saa stor Tilslutning i dette høje Ting, og da jeg ikke har principielle Indvendinger mod noget af dem og nærer det Haab, at det skal lykkes at formaa det andet Ting til at gaa ind paa samme Betragtning, skal jeg ikke modsætte mig noget af disse Forslag. Særlig nærer jeg ret stor Betænkelighed ved Ændringsforslag Nr. 26, hvorefter Lovens alene vil komme til at gælde i 5 Aar. Jeg har ikke noget imod at sætte en Frist for Lovens Gyldighed, for at man da kan indvinde Erfaringer om, hvor god den er eller ikke, men det forekommer mig, at en Frist af 5 Aar er vel kort i saa Henseende.

Maa jeg med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 12 kun bemærke, at jeg opfatter det paa den Maade, at naar det foreslaas, at Formandens Stemme skal gøre Udslaget, hvor Voldgiftsmændene ikke ere enige, betyder det ikke og kan ikke betyde, at hvis de 3 Voldgiftsmænd staa 2 mod 1, og denne ene er Formanden, skulde hans Stemme alligevel være afgørende. Jeg forstaar det saaledes, at hvis de 3 Voldgiftsmænd have hver sin Mening, bliver den Mening, Formanden har, den afgørende, og hvis to af Voldgiftsmændene have hver sin Mening, saa bliver den Mening den afgørende, som Formanden slutter sig til.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 7 skal jeg sige, at det jo meget vel er muligt — jeg drister mig ikke til at have nogen Mening derom —, at der er en Række Tilfælde, for hvilke det ikke lader sig gøre i en Lov at fastsætte nogen bestemt Forældelsesfrist. Og hvis dette er saa, finder jeg, at der neppe er nogen anden Vej at gaa end, som Flertallet foreslaar, at overlade til Voldgiftsmændene selv at afgøre, om Klagen kunde have været indgiven noget tidligere, end Tilfældet er.

Hvad Mindretallets Ændringsforslag Nr. 1 og 2 angaar, skal jeg fraraade deres Vedtagelse. Jeg kan i den Henseende henvise til mine Bemærkninger ved 1ste Behandling, hvor jeg for saa vidt maatte slaa mig selv paa Munden, som den Stilling, jeg da indtog, jo var en anden end den, jeg havde indtaget i Bemærkningerne til Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat i Folketinget. Jeg forklarede ved den Lejlighed, som jeg ogsaa har gjort i